

LUTHERSKT FÖRSAMLINGSBLAD

Organ för
Lutherska Församlingen i Stockholmsområdet
och
Lutherska Församlingen i Umeåområdet

Årg. 11

Ditt ord är mina fötters lykta
och ett ljus på min stig.
Ps. 119:105

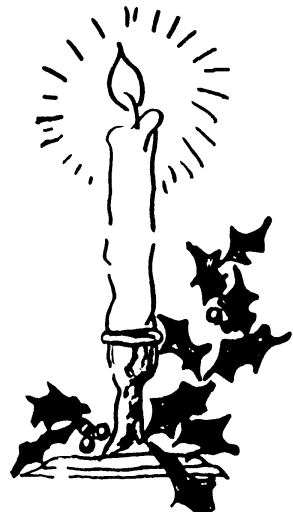
2/1999

Men när tiden var fullbordad

sände Gud sin Son, född av kvinna
och ställd under lagen, för att han
skulle friköpa dem som
stod under lagen, så att
vi skulle få söners rätt.

Gal. 4:4, 5

Nu evigt väl, nu evigt väl!
Nu är jag hjärtligt nöjd.
Här har nu varje mänskosjäl
En skänk från himlens höjd,
Som mer än tusen världar är:
Guds egen Son, vår broder kär!

Kristus - Guds största gåva!

Låt oss vår Herrs pris, Vår tacksamhet
bevisa Nu för de gåvor alla Han låtit oss
tillfalla.

Vår kropp, vår själ och livet, Allt är av
honom givet, Han vill sin nåd ej spara Att
också dem bevara.

Vår kropp han näring skänker Och på
vår själ han tänker, Fast synden oss
bedårat Och dödligt oss har sårat.

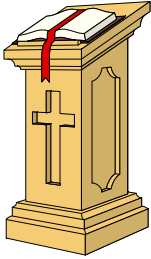
Ja, han som själv är livet Vår Läkare har
blivit, Ty själv han med sin pina Har
hälsan gett de sina.

Han nådens medel givit, Som oss till
gagn har blivit. Den Helge And desamma
Lär oss med tron anamma.

Gud har vår synd tillgivit, I Kristus
skänkt oss livet, I himlen får vi skänker
Långt flera än vi tänker.

Din sanning må oss leda Och frihet oss
bereda Att evigt Kristus lova. Han är
Guds största gåva.

*L. Helmbold - S. A. Forsius - Bearb.
Luthersk Psalmbok 906*

Ära vare Gud, i höjden

*Betraktelse av
Henning Lindmark*

*Ära vare Gud i höjden och frid på jorden
till människorna ett gott behag!*

Luk. 2:14

Den yttre skapelsen ärar Gud. Himlarna förtälja Guds ära och fästet förkunnar hans händers verk. Ps. 19:2. I vårt inledningsord finner vi att änglarna i sin sång ärar honom. Vi bör också ära honom och har stor orsak därtill. Ett efterföljansvärt exempel finner vi i 2 Mos. 15. Efter förlossningen ur trälomslandet och räddningen undan Faraos här sjöng Mose och Israels barn en lovsång till Herrens ära. Vi citerar inledningsavsnittet: Jag vill sjunga till Herrens ära, ty han är högt upphöjd. Häst och vagn störtade han i havet. Herren är min starkhet och min lovsång och han blev mig till frälsning. Han är min Gud, jag vill ära honom, min faders Gud, jag vill upphöja honom.

För alla lekamliga gåvor bör vi tacka och ära Gud och inte bli skamliga äretjuvar som menar att det är vårt eget verk att vi har det så bra och ombonat som vi verkligen har. Både i vårt eget land och i världen i stort finns det många som inte är så lyckligt lottade som vi. Men vad har vi som vi inte fått? Varför berömmar vi oss som vi inte hade fått det? 1 Kor. 4:7. Må vi ge Gud äran och inte heller glömma att tjäna och bistå medmänniskorna med gåvorna vi fått; också det är ett sätt att ära Gud. Framför allt har vi dock orsak att

Ära Gud för frälsningen

Det var ämnet för änglarnas sång. Herdarna fick nattligt besök av en Herrens ängel. Den härliga uppenbarelsen gjorde dem mycket förskräckta. Men ängeln tilltalar dem vänligt: Var inte förskräckta! Se, jag förkunnar för er en stor glädje som skall gälla hela folket. Sedan anger han orsaken: Ty i dag är en Frälsare född åt er, och han är Kristus,

Herren, i Davids stad. Herdarna fick också ett säkert tecken som skulle understryka sanningen i glädjebudskapet: Ni skall finna ett barn, lindat och lagt i en krubba. Det var därefter som den stora änglaskaran sjöng: Ära vare Gud i höjden.

Vi finner att frälsningen inte till någon del är ett vårt verk. Vi är föremål för frälsningen, vi har fått den välsignade gåvan: I dag är Frälsaren född åt er. Han är alltså vår med allt vad han är och skall göra. Vore det inte så skulle ingen av oss kunna befrias från syndens skuld eller straff. Vi kan inte utplåna en enda synd. Vi förmår inte att prestera den renhet och rättfärdighet som Gud kräver av oss. Lika omöjligt är det för oss att häva den dom som för syndens skull vilar över oss. Därför säger också psalmisten: Om du Herre vill tillräkna missgärningar, Herre, vem kan då bestå? Ps. 130.

Frälsarens uppgift var att åstadkomma vad vi inte förmådde. Han gjorde det genom att leva ett fullkomligt syndfritt liv oss till godo och genom att bära all vår synd och därför dömas och dö som en missdådare. Domen verkställdes på honom och vi friades. Ingen blev lottlös. Det gällde hela folket, alla människor. Gud sände inte sin Son för att döma världen utan för att världen skulle bli frälst genom honom. Joh. 3:17.

Hur misslyckade och underliga vi än må vara har vi ändå ingen anledning att förtvivla. Däremot har vi anledning att ta mot Guds gåva och glädjas över dess rikedom. Sker detta instämmer vi gärna i änglarnas sång: Ära vare Gud i höjden!

Ära Gud för frid på jorden

Man kan frestas mena att änglarnas budskap om frid på jorden var ett bedrägeri. Det gick inte länge förrän alla gossebarn under två år i Betlehem med omnejd dödades av Herodes, i tanke att därmed också döda Jesus. Sedan dess har lidande och nöd ofta varit kristendomens följeslagare. För att inte tala om allt fruktansvärt som har skett och sker bland människor över hela jorden. Kan det då med rätta sjungas om frid på jorden?

Till detta skall sägas att Jesus verkligen var Fridsfurste. Jes. 9:6. Genom blodet på sitt kors stiftade han frid. Kol. 1:20. Om honom heter det i en julpsalm:

*Han tårar fälla skall som vi, Förstå vår nöd och stå oss bi
Med kraften av sin Anda, Förkunna oss sin Faders råd
Och sötman av en evig nåd i sorgeskallen blanda;
strida, lida dödens smärta, att vårt hjärta
frid må vinna och en öppnad himmel finna.*

När människan kommer till tro på Herren Jesus blir den sanna friden en verklighet i hennes hjärta. Har vi blivit rättfärdiggjorda av tro, har vi frid med Gud genom vår Herre Jesus Kristus. Rom. 5:1. Rättfärdighetens frukt är enligt bibeln frid. Detta oavsett hur det känns i hjärtat eller ter sig i omgivningen. Här är också en god grund för att läka och bringa reda i trassliga förhållanden människor emellan. Då förlåter man gärna den felande eftersom man själv fått förlåtelse av Gud och även behöver förlåtelse av andra. Förlåt varandra som Gud i Kristus har förlåtit er. Så lyder apostelns förmaning till de kristna i Efesus. Låt oss därför tacka och ära Gud för Frid på jorden. Den är trots allt en verklighet.

Ära Gud för hans goda behag till människorna.

Här ser vi Gud rakt in i hjärtat. Han är inte vred på oss och vill inte vår ofärd. I stället älskar han alla människor och vill deras väl. Detta hans goda behag till oss är knutet till och uppenbarat i Jesus och hans försoning. Varje individ som förkastar hans nåd bereder honom smärta – om man kan tala om Gud i sådana termer – men är alltfört älskad av honom. Fadern står öppen för alla och nådens dörr är inte stängd. Är vi trolösa, förblir han trofast. Han kan ju inte förneka sig själv. 2 Tim. 2:13. Men framhärdat en människa i otro blir den slutliga domen tung över henne.

Ett särskilt gott behag har Herren till sina barn som lever i och av hans nåd. För dessa betyggar han: Om än bergen vika bort och höjderna vackla, så skall min nåd icke vika bort ifrån dig och mitt fridsförbund icke vackla. Jes. 54:10. Och Herren Jesus betygade för sina lärjungar före sin himmelsfärd: Se, jag är med eder alla dagar intill världens ände. Matt. 28:20. Herren är verkligen värd ära även för sitt behag till oss. Låt oss därför av hela vårt hjärta instämma i änglasången:

Ära vare Gud i höjden och frid på jorden,
till människorna ett gott behag.

Som frälsare du nu oss bjuder, som domare du kallar sist

Predikan av Ingemar Andersson
vid nyårslägret i Norrköping 1998/1999

Bön:

Jesu gör mig angelägen, om vad evigt gagnar mig. Du till himlen visat vägen: värdes dit ock leda mig. Du mig frälst från synd och last, gör min kallelse ock fast, att jag skyddad från all fara, din i liv och död må vara. Amen.

Som frälsare du nu oss bjuder, Som domare du kallar sist. Då blir ej rum - fast klagan ljuder - För den sitt rum förut har mist. Men salig den, som din då är, Du Frälsare, du vän så kär!

“Jesus visste att allt redan var fullbordat, och han sade därefter för att Skriften skulle uppfyllas: ’Jag törstar.’ Där stod ett kärl fullt med ättikvin, och de fäste en svamp fylld med ättikvin kring en isopstjälk och förde den till hans mun. När Jesus hade fått det sura vinet sade han: ’Det är fullbordat.’ Och han böjde ner huvudet och gav upp andan.” Joh. 19:28-30.

Det restes en gång tre kors på Golgata. På de två yttersta korsen hängdes två grova förbrytare upp och i mitten korsfäste man Jesus, Frälsaren. Man sträcker ut hans armar, slår spik genom händer och fötter, hans rygg är sönderslagen av gissel och nedför ansiktet flyter blodet från taggarna i törnekronan – hånad och smäddad, pinad och plågad till kroppen på ett sätt som vi någorlunda kan förstå och fatta, men under en själslig nöd vars djup vi aldrig kan pejla. Det är oss omöjligt att förstå hur djup den nöden var. För det var så som Paulus skriver: ”Den som inte visste av

synd, har Gud för oss gjort till synd, för att vi i honom skulle stå rättfärdiga inför Gud.”

Inför detta, som tilldrog sig där på Golgata med vår Frälsare på korset, kan vi bara knäppa våra händer, böja våra huvuden i vördnad och andakt och försöka stava på det som är uttryckt så i passionspsalmen:

*Den börda du har burit
min syndabörda är.
Den skörden, som du skurit,
jag sådde, Herre kär.
Du Herre måste kvida
och straffas för mitt brott.
Jag själv hade bort lida
de smärtor du utstått.*

Men han är ställföreträdaren. Han som är sann Gud har blivit människa, för att som en av oss fullgöra det som ingen av oss kunde uppfylla: Guds heliga lag, och bära straffet för allt vad vi brutit.

Du är fri

Det står inget berättat om det i Bibeln, men jag är nästan säker på att den dagen där på Golgata, stod där en man som hade alldeles särskild anledning att söka sig dit ut. Han hade alldeles nyss sluppit ut ur fängelset, där han satt i väntan på att dödsdomen över honom skulle verkställas. För han var en rövare och en mördare och skulle nu bara lida det som hans gärningar var värda.

Så hör han fångvaktarens steg, nyckeln rasslar i låset, fängelsedörren slås upp och så får han höra: – Barabbas du är fri. Det är en annan som ska dö i ditt ställe. Jesus ska dö i ditt ställe.

– Är det sant? Är det möjligt? Ja, porten är öppen och Barabbas kan gå ut. Han kan gå till Golgata, se på honom som hänger på korset i mitten och säga: – Där hänger han som dör i mitt ställe. Och du och jag kan göra honom sällskap och ställa oss där och säga precis detsamma: – Där hänger han som har dött i mitt ställe.

Han säger själv genom profeten Jesaja: ”Du har vållat mig arbete genom dina synder och möda genom dina missgärningar. Jag, jag är den som utplånar dina överträdelser för min egen skull, och dina synder

kommer jag inte mer ihåg.”

När Herren Jesus sade: – Det är fullbordat, och böjde ner huvudet och gav upp andan, då var det fullgjort som var hans uppdrag. Aposteln Paulus skriver: ”Det som var omöjligt för lagen, svag som den var genom den syndiga naturen, det gjorde Gud genom att sända sin egen Son som syndoffer, han som till det yttre var lik en syndig människa, och i hans kropp fördömde Gud synden.” Han skriver vidare: ”Här finns ingen skillnad. Alla har syndat och saknar härligheten från Gud, och de står som rättfärdiga utan att ha förtjänat det, av hans nåd, därför att Kristus Jesus har friköpt dem.” Utan att ha förtjänat det! Helt oförtjänt! Av nåd!

Och så går bjudningen ut. Som frälsare han nu dig bjuder. Jesus talar om detta på ett ställe under bilden av en konung som ville göra bröllop åt sin son. Han sände ut sina tjänare med kallelsen: ”Kom ty nu är allt färdigt,” och vidare: ”Gå ut på vägar och stigar och uppmana enträget människor att komma in så att mitt hus blir fullt.”

Som frälsare han nu dig bjuder. Kallande, lockande och manande ljuder Frälsarens röst. Kom, låt oss gå tillrätta med varandra. Om någon törstar, må han komma till mig och dricka. Kom till mig alla ni som arbetar och är betungade så ska jag ge er ro. Vänd om, tro evangelium, kom, allt är redo! hörs Frälsarens stämma. Och den Helige Ande manar: ”I dag om du hör hans röst, så förhärda inte ditt hjärta.” Och Paulus fortsätter: ”Se, nu är den välbehagliga tiden, nu är frälsningens dag.”

Du är bjuden

Men hur reagerade människorna på kallelsen: ”Kom, nu är allt färdigt”? De började alla ursäktas sig. ”Jag har köpt en åker, och måste ut och se på den.” Och det är väl inte så många av er här som det är aktuellt för, men kanske du istället säger: ”Jag måste tänka på min utbildning, mina läxor, mitt arbete, mina tentor, det får faktiskt gå före den här gången.” Och en annan sa: ”Jag har köpt fem par oxar,” eller: ”Jag vill ut och provköra mopeden, motorcykeln, bilen, båten” – eller vad det nu är för någonting. ”Det där andra hinner jag med ändå.” Eller, en var det som hade tagit sig en hustru. Han hade gift sig och tyckte att han inte kunde komma för den skull. Och kanhända är det så för dig – man eller fru eller flickvän eller pojkvän eller kamrater står hindrande i vägen: ”Tyvärr, det får vara för den här gången. Kristen skall jag väl bli, och visst vill jag vara en kristen, men det passar inte just nu. Jag skjuter på det så länge.”

Tjänaren kom tillbaka och berättade det för sin herre. Då blev denne vred och sade till sin tjänare: ”Gå genast ut på gator och gränder i staden och för hit fattiga och krymplingar, blinda och lama.” Tjänaren sade: ”Herre vad du befallde har jag gjort. Men här finns ännu plats.”

Bjudningen hade gått ut och många hade hörsammat den, men det var plats för fler. Så fick tjänarna vända om: ”Gå ut på vägar och stigar och uppmana enträget människor att komma in så att mitt hus blir fullt.” Men var det så viktigt just då? Kunde man inte få återkomma? – Liknelsen slutar så här: ”Jag säger er, att ingen av de män som var bjudna skall smaka min måltid.”

*Så tänk ej: Än lyser ju solen så klart,
än är det för tidigt att börja;
min Herre han kommer dock icke så snart,
nog hinner för själen jag sörja,
nu vill jag ha glädje i världen.*

*Din tid är ju Herrens, det blir ock därvid,
du kan ej en dag den förlänga;
nu, nu får du komma, just nu är det tid,
men en gång han dörren skall stänga,
och då är för sent börja klappa.*

Nådatiden

Man kan förspilla nådatiden och gå osalig in i evigheten. Och för att detta inte skulle bli någons lott varnar Skriften så allvarligt för förhärdelsens fara och förmanar oss att ta vara på nådatiden. Nådatid, det är det när du hör Herrens ord. Det är nu! Därför skriver Paulus i 2 Kor 6: ”Som medarbetare förmanar vi er att inte ta emot Guds nåd till ingen nytta. Se, nu är den rätta tiden, se, nu är frälsningens dag.” Och som jag påminde om förut ifrån Hebreerbrevet, där den Helige Ande manar: ”Idag om du hör Herrens röst, så förhärda inte ditt hjärta.” Lite längre fram i samma kapitel står det: ”Förmana varandra alla dagar så länge det heter i dag, så att ingen av er förhärdas genom syndens makt att bedra.” Och början på nästa kapitel: ”Låt oss med fruktan se till att ingen av er visar sig bli efter på vägen, när nu ett löfte att komma in i hans vila står kvar.”

Skriften är full av sådana exempel. Till Jerusalems folk hade Jesus sänt

så många kallelser, så många av sina tjänare med nådens budskap. Ändå tvingas han säga: ”Hur ofta har jag inte velat församla dina barn, som honan samlar kycklingarna under sina vingar, men ni har inte velat.”

När han sista gången närmar sig Jerusalem och ser staden så gråter han och säger: ”Om du på denna dag hade förstått du också vad som behövs för din frid, men nu är det dolt för dina ögon. Du skall få uppleva dagar då dina fiender drar en belägringsvall runt dig och sluter dig inne och ansätter dig från alla sidor och slår dig till marken. Därför att du inte förstod att ta vara på den tid då Gud sökte dig.”

Som frälsare han nu dig bjuder. ”Men, jag är döpt, jag tillhör en riktig och rätt församling och en bekännelsetrogen kyrka. Jag deltar i gudstjänsten när jag kan och går till nattvarden. Då gäller väl inte sådana varningar mig?”

Att vara döpt är en nådeförmån, en oerhörd tillgång. Att få vara med i en rätt kyrka och församling är också nådeförmåner som inte nog kan uppskattas. Men du kan ha allt det här och mer därtill och ändå vara främmande för Frälsaren. Jesus talar om människor som på den sista dagen skall komma och tala om vilka stora under de har gjort, mäktiga gärningar de har utfört i hans namn, och han säger: ”Jag känner er inte, gå bort ifrån mig ni ogärningsmän.” Och han talar på ett annat ställe om dem som på den dagen ska komma och säga: ”Herre, Herre öppna för oss,” och han skall svara: ”Jag vet inte varifrån ni är.” Då skall de säga: ”Vi åt och drack när du var med, och du undervisade på våra gator.” Men han skall svara: ”Jag vet inte varifrån ni är. Gå bort ifrån mig ni alla som bedriver orättfärdighet. Där skall ni gråta och skära tänder.”

”Vi var ju med där du var? Vi åt och drack i din gemenskap...” osv. Det är många som har varit nöjda med att så att säga vara med i trängseln runt omkring Herren Jesus och på det viset umgåtts med honom en stund. Och så har det räckt med det. Det berättas ju om ett tillfälle, när en kvinna som i många år varit sjuk i en blodsjukdom och sökt all möjlig hjälp och inte fått någon, sökte Jesus. Det var massor av folk runt omkring Jesus, och hon tänkte, att om jag lyckas tränga mig fram till honom och röra vid hans mantel så ska jag få hjälp. Och det gjorde hon, och Jesus märkte genast hur kraft utgick ifrån honom.

Det var en i den hopen av alla dem som trängdes och knuffades runt Herren Jesus, som behövde honom på ett alldeles särskilt sätt. Kanhända

är du nöjd med att vara med i den där hopen som samlas till nyårsläger och har trevligt tillsammans med kamraterna, får vara med om lite andakt och högtid och sådär, men Frälsarens gemenskap angår dig egentligen inte närmare. Och så åker du från lägret efter att en stund ha vistats i Frälsarens närhet – men någon hjälp från honom har du varken begärt eller fått.

Som frälsare han nu dig bjuder. Man kan mitt i det bästa sällskap och i de bästa sammanhang och i de bästa yttre förhållanden vara en förlorad son eller dotter, som har lämnat gemenskapen med Frälsaren och virrat bort sig i synden och världen, där ens fattiga själ har dött sväldöden. Sker ingen förändring i det förhållandet så går man evigt förlorad. Paulus skriver till de kristna: ”Pröva er själva om ni lever i tron, pröva er själva.”

Som frälsare han nu dig bjuder. Men kan jag inte bestämma mig för Jesus en annan gång? Har du något löfte om någon annan gång? Jesus sade en gång till en man: ”Följ mig,” och mannen svarade: ”Herre, låt mig först gå och begrava min far.” Jesus sade till honom: ”Låt de döda begrava sina döda, men gå du och predika Guds rike.” En annan sade: ”Jag vill följa dig Herre, men låt mig först ta farväl av min familj.” Jesus svarade: ”Ingen som ser sig om sedan han har satt handen till plogen passar för Guds rike.” Så allvarligt är det när Jesus kallar! Ingenting får sättas före den saken, ingenting! Och det vill Jesus understryka med det han säger här. Nog får vi vara med när våra kära ska begravas. Visst får vi säga farväl när vi ska resa, men hellre utebli från en fars begravning om det blir ett hinder att följa när Jesus kallar. Ingenting kan vara viktigare. Det gäller en hel evighet. Som frälsare han nu dig bjuder.

Så var det på den första pingstdagen när Petrus predikade för folket i Jerusalem. Det blev riktigt allvarligt för åhörarna att få sin sak klar med Herren. Det står att det högg till i hjärtat på dem. De kände ett styng i sitt hjärta och frågade: ”Bröder, vad ska vi göra?” Och det var en hjärtefråga. Och så fick de svaret: ”Omvänd er och låt er alla döpas i Jesu Kristi namn, så era synder blir förlåtna. Då skall ni få den helige Ande som gåva.” Har du nu fått vara med om den stora nådeförmånen att du är döpt, så är det ingenting som du behöver göra om, för det som Gud har gjort det är rätt och riktigt. Det står fast, även om vi är trolösa och bryter förbundet från vår sida. Men har du vänt Gud ryggen, så behövs det omvändelse. Och det säger Guds ord på många ställen: Omvänd dig, om du vill komma

undan Guds vredesdom. Det är nu, medan du lever, som du har nådatid, tid till omvändelse. Sedan är allt försent.

Det är som frälsare, han nu oss bjuder. Som domare han kallar sist. Då blir ej rum fast klagan ljuder, för den sitt rum förut har mist. Kanhända har du det så, att du ville vara en kristen, ville vara rätt omvänd, men du vet inte hur det ska gå till. ”Jag förstår varken det ena eller det andra, och hur ska jag veta...?” Så är det! I livets viktigaste och mest avgörande fråga står du okunnig, handfallen, hjälplös, utan möjlighet att ta några steg i rätt riktning, än mindre att omvända dig. Du är vänd bort ifrån Gud, din Frälsare, och i den ställningen skulle både du och jag förbli, om vi vore lämnade åt oss själva och våra egna beslut.

Bruka Ordet

Men så nådefullt har Gud ordnat det, att han själv omvänder. Och det gör han genom ordet och sakramenten. Det är de verktyg genom vilka Gud, den Helige Ande utför sitt verk. Och därför är det ett livsvillkor att bruka Guds ord, att ta vara på möjligheterna att komma till gudstjänst, komma inom Guds ords hörhåll, ta vara på tillfällena att få gå till Herrens bord och bruka nattvarden. För det är matstationer längs vägen. Men den som försummar maten är också vårdslös med sitt andliga liv. Och den som menar att Gud på några andra sätt, än genom sina verktyg, ordet och sakramenten, ska komma och ordna saken, den är en svärmare. Om man föraktar och överger de medel som Gud har givit till vår omvändelse, så går man till sist förlorad. För det är genom sitt Ord som Herren Gud väcker den som sover i sina synder, väcker livsfrågorna i ditt hjärta, avslöjar din synd, din oförmåga, dina onda lustar och begärelser och din oförmåga att åstadkomma något gott. Och det är också han som genom Ordet sänder en längtan efter frid i hjärta och samvete, som målar Jesus Kristus som korsfäst för dina ögon, som lockar och kallar och drager så att syndaren och Frälsaren finner varandra och glädjen och friden håller intåg i hjärtat, medan Guds änglar fröjdas och sjunger lovsånger. Hur har det gått till? Ja, försök förklara det! ”Ett vet jag, att jag som var blind ser nu.”

Men till dig som av hjärtat frågar: ”Får också jag vara en kristen? Får jag vara en Jesu vän och ett Guds barn?” vill jag ge Skriftens ord: ”Gå i frid, dina synder är förlåtna.” För när Herren Jesus sade: ”Det är fullbordat” och böjde ner huvudet och gav upp andan, så var också du med. Det

var också för dina synder som han led korsets smärta och dog där på Golgata kors. Och det var för att du skulle slippa gå evigt förlorad som han vandrade den vägen. Du, som sitter här, har rätt att i denna stund knäppa dina händer och tacka din Frälsare för dina synders förlåtelse, som han har vunnit åt dig alldeles oförtjänt, av bara nåd.

”Amen, amen säger jag er: Den som hör mitt ord och tror på honom som har sänt mig, han har evigt liv och kommer inte under domen utan har övergått ifrån döden till livet. Amen, amen säger jag er: Den stund kommer, ja, den är nu inne, när de döda skall höra Guds Sons röst och de som hör den skall få liv.” Joh. 5.

Har du hört den rösten? Den röst som gör döda levande, den röst som ensam kan ge levnadsmod och framtidshopp och mening åt tillvaron?

Som frälsare han nu dig bjuder. Psalmförfattaren har uttryckt det så här:

*Till den himmel, som blir allas
vilka Kristus höra till,
ingen är som icke kallas,
ingen han borttappa vill.
Till hans hjärta en och var
lika öppen tillgång har.
Samma röst till alla ljuder,
samma frälsning han dem bjuder.*

*Men den hjärtat framgent sluter
för hans kallelse och nåd,
den hans salighet förskjuter
uti lastens överdåd,
den ej bättrar sig och tror
men i synden säker bor,
han sin dödsdom själv har skrivit,
han, blott han, förkastad blivit.*

Som domare han kallar sist. ”Han har gett Sonen makt att hålla dom eftersom han är Människoson. Förvåna er inte över detta, ty den stund

kommer, då alla som är i gravarna skall höra hans röst och gå ut ur dem. De som har gjort gott skall uppstå till liv, och de som har gjort ont skall uppstå till dom.” Joh. 5.

Som domare han kallar sist. Här och nu ligger inget tvång, ingen befallning, i hans kallelse. Han tar ingen med våld in i sitt rike, men från hans sida fattas ingenting ifråga om omsorg och angelägenhet när det gäller din frälsning. Du kan använda ett helt liv till att slå dövörat till, förhärda dig, stålsätta dig mot hans kallelser. Det kan du också lyckas med – nu. Men den gången, när han kommer som domare, då hjälper inga undanflykter. Då skall allt vad människa heter ställas inför honom. Han, som kom i fattigdom och ringhet första gången, kommer andra gången uppenbart för alla i makt, härlighet och glans. Så skall han sätta sig på sin härlighets tron, och inför honom skall församlas alla folk. Och han skall skilja dem som en herde skiljer fåren från getterna. Några, ja, Johannes säger att det är en oräknelig skara, som hör till dem som här i nådatiden har övergått från döden till livet och därför inte kommer i någon dom. De får gå in, de hälsas välkomna in i saligheten där Gud själv skall avtorka alla tårar från deras ögon. Men den andra hopen visas bort till det ställe som aldrig var iordningställt åt någon människa – till helvetet, till förtappelsen, och det är helt och hållet deras egen skuld.

Nu är det nådatid.

Som frälsare du nu oss bjuder, Som domare du kallar sist. Då blir ej rum - fast klagan ljuder – För den sitt rum förut har mist. Men salig den, som din då är, Du Frälsare, du vän så kär!

Bön:

Jesu gör mig angelägen om vad evigt gagnar mig. Du till himlen visat vägen, värdes dit ock leda mig. Amen.

Korset i den kristnes liv

Föredrag av pastor Tom Nyman, LKS¹, den 25 juli 1999 vid
Dagar kring Bibel och bekännelse
i Vasa, Finland.

I Matteusevangeliets 10:e kapitel är följande ord skrivna till oss:

Var och en som bekänner mig inför människorna, honom skall också jag bekänna inför min Fader i himlen. Men var och en som förnekar mig inför människorna, honom skall också jag förneka inför min Fader i himlen. Tro inte att jag har kommit för att skapa fred på jorden. Jag har inte kommit med fred utan med svärd. Jag har kommit för att skilja en son från sin far, en dotter från sin mor och en sonhustru från sin svärmor, och en man får sina egna till fiender. Den som älskar sin far eller mor mer än mig är mig inte värdig, och den som älskar sin son eller dotter mer än mig är mig inte värdig. Den som inte tar sitt kors och följer mig är mig inte värdig. Den som finner sitt liv skall mista det, och den som mister sitt liv för min skull skall finna det. (Matt. 10:32-39)

Ett viktigt kännetecken på en levande tro är att bära sitt kors. Om inte ens den fullkomligt helige och felfrie Jesus fick del av denna världens popularitet, utan korset, hur skulle då de som vill följa honom bli belönade med hederstecken i denna världen? De, som inte tiger om Guds vilja, kommer också i dag att uppleva hat och motstånd från dem, som inte vill ödmjuka sig under Guds ord.

I Daniels bok finns två mycket talande berättelser om att bära sitt kors. Där omtalas Daniels tre kamrater, som vägrade att falla ner och tillbe för den staty av guld som kung Nebukadnessar hade låtit göra, trots att den brinnande ugnen väntade dem som gjorde så. Daniels

---

LKS = Luterilainen kotiseurakunta, som är en fri luthersk församling i Finland

vänner stod ändå fasta i tron inför kungen och sade:

Om det blir så, är vår Gud, som vi dyrkar, mäktig att befria oss ur den brinnande ugnen och att befria oss ur din hand, o konung. Men om inte, så skall du veta, o konung, att vi ändå inte dyrkar dina gudar och att vi inte vill tillbe den staty av guld som du har låtit ställa upp. (Dan. 3:17-18)

Daniels kamrater visste, att Gud nog kan tillåta dem också ett sådant kors, att de möter döden i den brinnande ugnen, men de trodde på Gud, som frälsar dem till det eviga livet, och som också kan skydda dem från döden, om han så vill.

Så hände också, då Daniels kamrater kastades i elden för sin tros skull. Också kungen måste bekänna, då han såg detta:

Ändå ser jag nu fyra män som går lösa och lediga inne i elden, och de är helt oskadda. Och den fjärde ser ut som en gudason. (Dan. 3:25)

Elden, som dödade de män som förde dem dit, brände inte ens håret på Daniels kamrater, eftersom en som skyddade dem från elden gick med dem. Vad kan finnas i jämförelse med detta, då man får hålla sig till en sådan frälsande Gud? Jesus säger:

Var inte rädda för dem som dödar kroppen men inte kan döda själen. Frukta i stället honom som kan fördärva både själ och kropp i Gehenna. (Matt. 10.28)

Att frukta HERREN är att hata det onda. (Ords. 8.13)

Det betyder att vi inte vill förneka Kristus genom att göra det som är emot Hans ord.

Att bära korset kan också bli aktuellt genom att vi trots påtryckningar från denna världen inte vill låta bli att göra det som är enligt Guds sinne. Daniel upphörde inte att be till sin Gud, fastän följden av det blev att han kastades för lejonerna. Också hans liv blev skonat under en natt i lejonens håla. Gud sände sin ängel för att tillsluta lejonens gap så att de inte skadade Daniel (Dan. 6).

Var finns i dag människor lika Daniels och hans kamrater, som hellre är beredda att rentav offra sina liv än att förneka sin tro genom att anpassa sig till denna världen? I dag är inte många beredda att offra just någonting för sin tro. Knappast någon vill bära korset i sitt liv, det kors som följer av att man har förbundit sig till Guds ord. Det här syns också i det kyrkliga avfall, som vi nu lever i, mitt i detta land. De flesta pastorers munnar är stängda av rädslan för att mista sin inkomst och människors gunst. Ingen av oss är sannerligen någon sådan troshjälte, som inte längre skulle falla i synd. Men om det har gått för oss som för Simon Petrus, som efter sin förnekelse fick uppleva Guds stora nåd, då vill vi väl inte ännu i morgon förneka den Herre som har lidit för oss?

Jesus kallar oss att gå korsets väg. Då judarna hade gisslat apostolarna och förbjudit dem att tala om Jesus, gick dessa bort från dem *"glada över att de hade ansetts värdiga att lida smälek för Namnets skull."* Och de upphörde inte att tala om Jesus. (Apg. 5:41-42) Sådana vittnen skulle behövas också i dag.

Låt oss också komma ihåg Noa, som började bygga en stor ark på torra landet enligt Guds befallning. Hurudan oförståelse fick han inte utstå av människorna på grund av detta. Kanske Satan emellanåt ingav honom tvivel på att det alls skulle tjäna något till att bygga den där arken. Han byggde den likväl i tron. Och då syndafloden kom, räddades bara de åtta människor som var i arken undan Guds dom. (1 Mos. 7-8) Jesus säger också om de yttersta dagarna:

Skall väl Människosonen, när han kommer, finna en sådan tro på jorden? (Luk 18:8)

Att bära korset lyckas inte alltid för oss så, att vi skulle orka stå under det med rät rygg. Gud kan tillåta också ett sådant kors, som känns som om Gud skulle vara tyst och långt borta just då när hans hjälp behövs som bäst. Så gick det för Bibelns Job, som förlorade sin egendom, sina tjänare och sina barn och slutligen också själv råkade ut för svåra sjukdomar. Denna troende mans livsdjävhet försvann så, att han önskade sig döden. Han upplevde sig vara i ett mörker, där inte ens hans vänner förmådde hjälpa honom. Det mest förskräckliga var ändå det, att Job upplevde att Gud själv hade blivit hans fiende. Så var det

ändå inte. Mitt under sin nöd var Job hela tiden i Guds trygga händer. Och till sist kom också den tiden, då Job fick känna Herrens hjälp i sitt liv. Något klart, detaljerat svar gavs ändå inte åt honom angående meningen med den anfäktelse han upplevde.

Till de största prövningarnas natur hör just det, att Guds avsikter är fördolda för oss. Varför-frågorna får inga svar, Gud verkar vara alldeles tyst - och ändå är han verkligen nära oss, mycket närmare än vi kanske kan tro och uppleva. I Jes. 63:9 sägs om Israels Gud:

I all deras nöd var ingen verklig nöd, ty hans ansiktets ängel frälste dem. I sin kärlek och medömkan återlöste han dem, han lyfte alltid upp dem och bar dem i forna dagar.

Herren säger vidare till sitt folk:

Ända till er ålderdom är jag Denne, och till dess ni blir grå skall jag bära er. Så har jag hittills gjort, och även i fortsättningen skall jag stödja er, jag skall bära och rädda er. (Jes. 46:4)

Svaret på frågan varför Herren allt emellanåt för oss in i så mörka dalar får vi oftast först efteråt. Det finns också frågor, som det inte ges något svar på här i livet. I himlen får vi kanske svar också på dem, om Gud anser det vara bra så. Vi människor vet inte vårt bästa, fastän vi ibland tror det. Det vet endast Gud, som ser vårt liv framför allt ur evighetens perspektiv: han gör allt, för att vi en gång skulle vara hos honom i himlen. För det måste han ibland ge oss uppförsbackar i stället för nedförsbackar, vilket ofta också är tryggare för oss.

I Stefan Prätorius' gamla andaktsbok "De troendes andliga skattkammare" har man vågat ge ett svar på frågan:

Vilken är den bästa trösten för oss när vi bär det kors Gud har gett oss att bära?

Svaret lyder:

Det är, att vi tack vare Jesu försoningsverk har en nådig Gud i himlen.

I skydd av syndernas förlåtelse kan inte ens den mörkaste dal skilja oss från vår Herre. Det får vi lita på, fastän det skulle regna stenar över vår

nacke – som för Stefanus.

Det allra heligaste i det gamla förbundets uppenbarelsetält, platsen för Herrens närvaro, var ett mörkt rum. Lagens ark påminde om Guds oändliga helighet. Det var ett mörker som förskräckte den syndiga människan. In i det allra heligaste fick endast översteprästen gå, men också han bara en gång om året, för att han inte skulle dö. Och också då skulle han ha med sig blodet av försoningsoffret, som skulle stänkas över nådastolen på förbundsarkens lock. I skydd av försoningsoffrets blod gick nåden ändå före rätten och Herren kunde bo bland sitt folk i det heliga mörkret. (1 Kung. 8:12)

Denna gammaltestamentliga praxis var ändå bara en förebild för vår kommande frälsning i Jesus. I skydd av hans försoningsblod kan inte ens det mest förskräckliga mörker skilja oss från Gud. Paulus skriver i Romarbrevet:

Vem kan skilja oss från Kristi kärlek? Nöd eller ångest, förföljelse eller hunger, nakenhet, fara eller svärd? Det står ju skrivet: För din skull dödas vi hela dagen, vi räknas som slaktfår. Men i allt detta vinner vi en överväldigande seger genom honom som har älskat oss. Ty jag är viss om att varken död eller liv, varken änglar eller furstar, varken något som nu är eller något som skall komma, varken makter, höjd eller djup eller något annat skapat skall kunna skilja oss från Guds kärlek i Kristus Jesus, vår Herre. (Rom. 8:35-39)

Ofantligt trösterika är också Herrens ord i Jes. 49:14-16:

Men Sion säger: 'HERREN har övergivit mig, Herren har glömt mig.' Kan då en mor glömma sitt barn, så att hon inte förbarmar sig över sin livsfrukt? Och även om hon kunde glömma sitt barn, skall jag inte glömma dig. Se, på mina händer har jag upptecknat dig ..."

Av Bibeln och av de kristtrognas erfarenheter får vi veta, att det också kan gömmas en särskild Guds välsignelse i korset och provningarna.

Vi lär oss i dem att bättre känna vår syndfullhet. Vi ser också

djävulen bättre och naturen i denna värld som är på väg att gå under. Denna världens fåfångligheter hjälper oss inte i vår nöd.

– Gud driver oss till bön. Till det är nöden den bästa möjliga läraren (t. ex. Jes. 26:16).

– Vi fråntas den falska trösten och många kära stöd tas ifrån oss för att vi skall förlita oss helt på Kristus. Gud undervisar oss att vara nöjda med Hans nåd och tro den på grund av Hans Ord och sakrament. Paulus skriver i det andra korintierbrevet:

Och för att jag inte skall bli högmodig på grund av dessa utomordentligt höga uppenbarelser, har jag fått en törntagga i köttet, en Satans ängel, som slår mig i ansiktet, för att jag inte skall förhäva mig. Tre gånger bad jag att Herren skulle ta den ifrån mig, men han svarade mig: 'Min nåd är nog för dig, ty kraften fullkomnas i svaghet.' Därför vill jag hellre berömma mig av min svaghet, för att Kristi kraft skall vila över mig.

– Gud övar vår tro och förstärker den under motgångarna. Detta sker som ett resultat av Guds nåd och omsorg. Då man en gång har kommit igenom en svår anfäktelse, får man en starkare tro på att Herren hjälper oss också i framtida motgångar.

Men inte bara det, vi jublar också mitt i våra lidanden, eftersom vi vet att lidandet ger tålamod, tålamodet fasthet och fastheten hopp. Och det hoppet bedrar oss inte, ty Guds kärlek är utgjuten i våra hjärtan genom den helige Ande, som han har gett oss. (Rom. 5:3-5)

– Herren lär oss nya egenskaper om sig själv genom våra provningar. Efter att ha genomgått sina hårda erfarenheter bekände Job:

Förut hade jag hört talas om dig, men nu har jag sett dig med egna ögon. (Job 42:5)

– Vid sidan av tron och bönen vaknar och förstärks också hoppet i våra provningar. I nöden kan man ju ingenting annat än tro, hoppas och be. Särskilt vaknar då längtan efter himlen hos oss. Till himlen kommer en gång en stor skara människor, som det sägs om:

Dessa är de som kommer ur den stora nöden, och de har tvättat

sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod. Därför står de inför Guds tron och tjänar honom dag och natt i hans tempel, och han som sitter på tronen skall slå upp sitt tabernakel över dem. De skall aldrig mer hungra eller törsta, inte heller skall solen eller någon annan hetta träffa dem. Ty Lammets som står mitt för tronen skall vara deras herde och leda dem till livets vattenkällor, och Gud skall torka bort alla tårar från deras ögon. (Upp. 7:13-17)

– Då vi förödmjukats av korset är vi inte längre så hårda och krävande gentemot andra. Efter att vi varit i anfäktelser lär vi oss också att trösta andra genom den tröst vi själva har fått av Herren:

Välsignad är vår Herre Jesu Kristi Gud och Fader, barmhärtighetens Fader och all trösts Gud, han som tröstar oss i all vår nöd, så att vi kan trösta dem som är i nöd med den tröst vi själva får av Gud. (2 Kor. 1:3-4)

– Herren tillåter motgångar i våra liv också för vår uppgift att vittna. Vittnesbördet är kanske inte som djupast där livet är mest solsken, utan där man trots stora motgångar söker sig till Herren.

Men denna skatt har vi i lerkärl, för att den väldiga kraften skall vara Guds och inte komma från oss. (2 Kor. 4:7)

Herrens nåd är det, att det icke är ute med oss, ty det är icke slut med hans barmhärtighet. Den är var morgon ny, ja, din trofasthet är stor.

Klag. 3:22, 23.

Luther har ordet

Nåd vare med er och frid
från Gud vår Fader och
från Herren Jesus Kristus.

Gal. 1:3

Tron är det första och förnämsta av allt. I Guds ord är det tron, som vi först av allt bör lära känna. Denna tro består inte endast i det att du tror att berättelsen i vårt evangelium är bokstavligen sann... Nej den rätta saliggörande tron, som Gud i sin nåd verkar och med sitt ord kräver, består i att du med visshet och fasthet tror att Kristus är född för dig och att hans födelse är din och att Gud lät det bli så för din skull. Ty evangelium lär oss att Kristus blev född för vår skull och att han gjort och lidit allt för vår skull, precis som ängeln här säger: *Se, jag bådare er stor glädje, som ska vederfaras allt folket, ty i dag är eder född Frälsaren, som är Kristus, Herren i Davids stad.* I dessa ord kan du klart se, att han är född för vår skull.

När nu Kristus på detta sätt blivit din och du i tro, genom honom, blivit renad, helt utan din förtjänst, endast genom Guds kärlek, som ger dig sin Sons gärningar och skatter gratis som gåvor, då har du fått din arvedel, ditt högsta goda. Då följer också att du ur vårt evangelium hämtar ett föredöme till goda gärningar, så att du behandlar din nästa så som Kristus har behandlat dig.

Om du ser din nästa gå vilse, synda och vara nödlidande, både till anden och kroppen, då ska du låta allting annat underordnas, gripa in, och hjälpa honom med allt vad du är och har. Om du inte kan mer, så ska du åtminstone med ord och kamratskap trösta och hjälpa honom. Kristus har gjort så och han har givit dig föredöme, så att också du ska göra på samma sätt.

Evangelium är ett himmelskt ljus och innehåller endast Kristus. Allt vårt förkastas helt i honom och Guds nåd skänks oss. Guds ära upprättas därigenom. Ingen kan berömma sig av någon egen färdighet, utan måste ge Gud äran. Det är endast Guds godhet och kärlek, som gör att vi, genom Kristus, blir saliga. Vi måste låta Gud ha den berömmelsen. Guds berömmelse, Guds ära, är det ljus i evangelium som kommer från himmelen. Det omstrålar oss genom apostlarna och deras efterföljare som predikar evangelium. Ty ängeln var nu i alla evangelieförkunnares ställe och herdarna i alla åhörars.

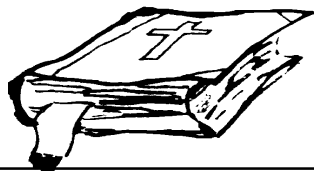

Ack, Herre Jesu, hör min röst: Gör dig
ett tempel i mitt bröst, Uti mitt
hjärta bliv och bo, Så har jag tröst och
evig ro.

Låt aldrig mig förgäta dig, Ditt namn
Ske pris evinnerlig! Ditt namn med
fröjd jag lova vill; Förläna mig din nåd
därtill!

Ära ske Gud uppå sin tron, Som oss
Har skänkt sin ende Son! Nu män-
skors röst och änglars kor Lovsjunge den
i höjden bor!

Något om Bibeln's djur

Lejonet

Man kan inte annat än förundras över den enorma artrikedom som jordens fauna framvisar. Samtidigt visar den hur stor vår Gud är som har skapat alltsamman. Hela skapelsen vittnar för oss både om Guds makt och hans godhet.

Bibeln lyfter ibland fram djuren som åskådningsmaterial när den vill ge oss andliga lärdomar. Så är även fallet med lejonet, som med rätta har blivit kallat djurens konung. Först kan vi då tänka på Herren Jesus Kristus, som enligt ängeln's besked i Luk. 1 skulle vara konung till evig tid över Jakobs hus. Uppenbarelseboken kallar honom

Lejonet av Juda

I kapitel 49 av 1 Mosebok berättas det att Jakob före sin död kallar till sig sina söner för att ta avsked av dem och för att välsigna dem. Välsignelsen innehöll också profetior om vad som skulle hända i framtiden. Till Juda sägs det:

Juda, dig skola dina bröder prisa; din hand skall vara på dina fienders nacke, för dig skola din faders söner buga sig. Ett ungt lejon är Juda; från rivet byte har du dragit dit upp, min son. Han har lagt sig ned, han vilar såsom ett lejon, såsom en lejoninna – vem vågar oroa honom? Spiran skall inte vika från Juda, icke härskars-taven ifrån han fötter, till dess han kommer till Silo (till dess hjälten kommer) och folken skola bliva honom hörsamma. Han binder vid vinträdet sin åsna, vid ädla rankan sin åsninnas fåle. Han tvår sina kläder i vin, sin mantel i druvors blod. Hans ögon är dunkla av vin och hans tänder vita av mjölk. (1 Mosebok 49:8-12.)

Orden gällde först Juda och talar om att konungavärdigheten och härskarmakten skulle följa hans släkt fram till tiden för hjältens ankomst. När det talas om hjälten och hans ankomst så gäller det Herren Jesus. Han är lejonet från Juda som har vunnit seger i kampen mot satan och synden. Det var en blodig men framgångsrik kamp. Nu är han angelägen att få binda oss vid sig vare sig vi är gamla eller unga och vill att alla skall bli honom hörsamma. Han är den rätte konungen och vi får vara hans lyckliga undersåtar. Detta utan att vi på något sätt har förtjänat det. Det är endast hans nåd och förtjänst som gäller. Vill vi inte hylla honom som vår konung utan förkastar honom drabbas vi omsider av hans vrede. Här kan tillämpas en sättning ur Ordspråksboken: Konungens vrede är såsom ett ungt lejons rytande.

Herren Jesus är det enastående och sannskyldigt goda lejonet men vi har även anledning att tala om

Andra lejon

Det är ju bekant att lejonet är ett rovdjur som är på jakt efter byte. Den bilden använder Guds ord när det gäller våra själs fiende, djävulen. Aposteln Petrus uppmanar oss att vara nyktra och vaka eftersom djävulen går omkring som ett rytande lejon och söker vem han må uppsluka. 1 Pet. 5:8. Han är ett ytterst farligt lejon som anställer stor förödelse bland människorna. Läget blir inte bättre om vi förnekar hans existens. Tvärtom, det förvärras. Då kan han alldeles ostört få härja.

Denne vår fiende har många medhjälpare. Så är fallet t. ex. med dem som ägt tro och ett gott samvete men stött alltsammans från sig och blivit sanningens fiender och motståndare. Paulus nämner en sådan, smeden Alexander. 1 Tim. 1:20, 2 Tim. 4:14-17. Genom att bekämpa den kristna förkunnelsen hade han tillfogat aposteln mycket ont. Paulus gav dock inte vika utan förkunnade och försvarade sanningen. Till att börja med var han ensam i detta viktiga värv men Herren stod honom bi och styrkte honom. Resultatet beskriver han så: Jag blev räddad ur lejonets mun. Och så kunde han med frimodighet fortsätta att predika evangelium för hedningarna. Vi finner att sanningens fiender liknas vid farliga lejon. Dom tjänar inte Gud utan den onde och går hans ärende.

En undervisning med samma inriktning finner vi i Psaltaren 10. Där får vi veta att den ogudaktige berömmar sig av sin själs lystnad, och den

rovgirige vill inte veta av Herren, utan föraktar honom. Där sägs också att han ligger i försåt på ett lönnligt ställe, såsom ett lejon i sitt snår, han ligger i försåt för att gripa den arme; han griper den arme, i det han drager honom in i sitt nät. Han trycker sig ner, han ligger på lur och de olyckliga faller i hans klor.

Det finns alltså många farliga lejon. Och vad mer är: alla har vi lejonarten och vilddjursnaturen i oss. Vår naturliga status är fiendskap mot Gud. Så är fallet även där människan till det yttre lever ett oantastligt liv och inte vill tillfoga andra skada.

Gud vill ta hand om alla onda lejon

För djävulen finns det ingen räddning men för alla andra gäller de bekanta orden: Gud vill att alla människor skall bli frälsta och komma till sanningens kunskap. 1 Tim. 2:4.

Glöm inte att du är ämnad för något stort. Du är inte ämnad enbart för jorden utan du är ämnad för himmelen. Detta alldeles oavsett hur du ser ut. Du må vara en notorisk gnällspik eller en förnöjd människa, anskrämlig eller välputsad, ja, “du må vara hurudan du kan så är åtminstone dina synder försonade, utplånade, i havets djup kastade och det skedde i Kristi dödstimma”.

Det är endast den Helige Ande som kan göra något gott av onda lejon. Han gör det genom Ordet och de heliga sakramenten.

I Jes. 11 finner vi en profetia om Kristus och en förutsägelse om vad resultatet av hans ankomst skulle bli, alltså en profetia om den nytestamentliga tiden med dess nådesförkunnelse. Därvid används följande bildspråk:

Då skola vargar bo tillsammans med lamm och pantrar ligga tillsammans med killingar; och kalvar och unga lejon och gödbo-skap skola sämjas tillhoppa, och en liten gosse skall valla dem. Kor och björnar skola gå och beta, deras ungar skola ligga tillhoppa, och lejon skola äta halm såsom oxar. Jes. 11:6-7.

Denna förutsägelse har av många lyfts fram när man velat bestyrka sitt påstående att denna jord skall bli ett lyckorike där allt ont skall vara bannlyst och det skall vara frid och fröjd överallt. Och så väntar man på detta rike utan att inse att tanken är felaktig. Nya Testamentet låter oss

veta att det här på jorden alltid skall vara krig och rykten om krig, jordbävningar, hungersnöd och farsoter. Se Matt. 24. Ett jordiskt lyckorike är ett alldeles fåfängt hopp och alla som tror på ett sådant rike är att beklaga.

Avsnittet ur Jes. 11 är ett bildspråk som måste få en andlig tillämpning. Det gäller Guds nåderike på jorden och hur det blir när evangelium blir mottaget av människorna. Då förvandlas människan, hon föds på nytt. Då sämjas lejon och gödboskap. Kor och björnar går och betar och deras ungar ligger tillsammans, och lejon äter halm som oxar.

Mycket påtagligt blev detta beträffande Paulus. Under sin otrostitid rasade han som ett vredgat lejon mot de kristna. Han förföljde dem ända in i utländska städer och när de dräptes gav han sitt bifall. Detta gjorde han i tron att han tjänade Gud. Helt annorlunda blev det när Gud blev honom för stark och han fördes till tro på Jesus, världens Frälsare. Då blev lejonet förvandlat och kunde sämjas med gödboskapen och äta halm som oxar. Sådana nådesunder har inträffat i alla tider och inträffar alltfört. Det behöver betonas att sann kristendom är inte en produkt av människans beslut. Den är inget människoverk utan Gud själv utför verket.

Fastän nyfödelse och tro är ett Guds verk är vi ändå skyldiga att använda hans ord genom vilket han verkar. Men nog måste vi erkänna att vi är lata och försumliga när det gäller att läsa och höra Guds ord.

Här kan det passa att påminna om ett ord ur Ordspråksboken 22: *Den late säger: Ett lejon är på gatan, där ute kunde jag bliva dräpt.*

Även om detta språk vänder sig mot lättjan och sysslolösheten i allmänhet så skall det också få tala till oss om lättjan i det andliga. Det händer att människan hör Guds ord och påverkas därav och därigenom inser att man bör bli en kristen. Varför blir det i så många fall ingen god fortsättning? Man vill inte finna sig i kostnaden, verklig eller inbillad. Skall jag lämna min hittills ganska trygga tillvaro och ge mig ut i det ovissa? Kanhända mister jag vänner och blir föraktad och illa sedd. För att inte tala om allt annat jag som kristen måste avstå från. Det är bäst att jag blir där jag nu är, i annat fall möter jag säkert lejonet. Känner du igen tongångarna?

Visst kan det vara befogat att så långt det går beräkna kostnaden. Men samtidigt får man inte glömma Herrens ord: Vad skall det hjälpa en människa om hon vinner hela världen men förlorar sin själ? Matt. 16:26.

Den lates tal om lejonet på gatan anstår inte den som är mån om sin själ.

En trygg plats

Det händer mer än en gång att den kristne misströstar och anser det omöjligt nå det saliga slutmålet, himmelen. Orsaken därtill är medvetandet om den egna synden, bristen på kraft, djävulens vrede och list och all förförelse som tränger sig på. Det blir nog den onde som tar hem spelet till sist.

Men var vid gott mod. Det finns en trygg plats där varken avgrundslejonet eller någon annan makt kan skada dig. I Jes. 35 står att läsa:

Och en banad farväg skall gå där fram, och den skall kallas den heliga vägen; Ingen oren skall färdas därpå, den skall vara allenast för dem själva. Den som vandrar på den vägen skall icke gå vilse, vore han och den fåkunnigaste man. Där skall icke vara något lejon, ej heller skall något annat vilddjur komma dit. Intet sådant skall finnas där, men ett frälsat folk skall vandra på den. v. 8,9.

Jesus har genom sin laglydnad och sitt försoningslidande banat vägen till det himmelska Sion. Självpresenterar han sig också som Vägen. Hos honom och i hans nåd är vi trygga. Där kan inte lejonet nå oss, inte heller någon annan ond makt. Där får du, precis sådan du är, hålla till och fortsätta din livsvandring. Du skall inte komma på skam! Hör vad som betygas i versen efter nyss anförda citat:

Ja, Herrens förlossade skola vända tillbaka och komma till Sion med jubel; evig glädje skall kröna deras huvuden, fröjd och glädje skola de undfå, men sorg och suckan skall fly bort.

Henning L

Reflexioner

DAGAR KRING BIBEL OCH BEKÄNNELSE

På Evangeliska folkhögskolan, Vasa, Österbotten, Finland, var det under juli månad anordnad en kurs kring Bibel och bekännelse med deltagare från flera länder. Värd för dagarna var Evangeliska folkhögskolan. Kursledare var pastor Juhani Viitala, numera pastor i en fri luthersk församling i Finland, som står i kyrkogemenskap med Wisconsin Evangelical Lutheran Synod (WELS), USA. För den praktiska delen svarade Ola Österbacka, som tidigare varit rektor på folkhögskolan. Kursen var mycket välplanerad med bl. a. simultantolkning till de olika förekommande språken.

Många innehållsrika och intressanta föredrag fick deltagarna lyssna till. Samtliga finns utlagda på Internet: <http://www.ofsystem.fi/onos/bbdagar>.

Vi vill särskilt omnämna dr Särelys (pastor i den finska lutherska frikyrkan, Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen Kirkko, STLK) föredrag med ämnet: Betydelsen av Kristi lydnad i frälsningsfrågan. Här framställdes Kristi "görande och lidande lydnad" som den fasta grunden för vår salighet – tillräknandet av Kristi verk oss till godo. Kristus har gjort allt i vårt ställe. Han har även uppfyllt lagen i vårt ställe.

I dessa dagar då biblisk rättfärdiggörelselära fördunklas i sådan grad att flera lutherska kyrkor gjort gemensam sak med den romersk-katolska kyrkan är det synnerligen viktigt med Särelys klara framställning. Vi hoppas kunna återkomma till detta föredrag i ett senare församlingsblad.

Vi vill också omnämna inledningsföredraget av predikant Hans Wasserman, som talade över ämnet "Från falskhet till sanning" med utgångspunkt från Upp. 18:4. Föredraget var en allvarlig uppmaning att i enlighet med Skriften och bekännelsen lämna falska kyrkor och församlingar för vår salighets skull.

Från Wisconsin Evangelical Lutheran Synod, WELS, "Wisconsinsynoden" medverkade bl. a. prof. John F. Brug. Han behandlade ämnet: Kyrka och ämbete. Tyvärr företräder Brug en, sedan början av 1900-talet, förändrad uppfattning av ämbetet hos WELS. Intill dess omfattade man den biblisk-lutherska läran. WELS nuvarande lära är svårförståelig. Samtidigt som man sönderstycker och talar om olika former av ämbetet, har man svårigheter med Augsburgska bekännelsen artikel V. Den biblisk-lutherska läran om ämbetet är däremot, att det offentliga ämbetet i församlingen är ett enda – det är det odelade ordets ämbete eller predikoämbetet vilket är, enligt Augsburgska bekännelsen artikel V, evangelieförkunnelsens och sakramentsförvaltningens ämbete. Vi beklagar Wisconsin-syno-

dens säruppfattning angående ämbetet.

Vidare hade Ola Österbacka ett mycket klargörande föredrag om olika förutsättningar för församlingsbildning, allt ifrån kritisk hållning inom folkkyrkan till självständiga församlingar. Vi rekommenderar ett studium av Österbackas framställning.

Kimmo Närhi, som liksom Särelä är präst i den finska lutherska frikyrkan, redogjorde i sitt föredrag för huruvida Luthers skiljande från den romersk-katolska kyrkan byggde på läromässiga skäl eller på grund av att katolska kyrkan uteslöt honom. Svaret är: av läromässiga skäl. Att påven uteslöt honom gav honom endast visshet om riktigheten i sin kamp. Närhi visar även i sin undersökning att Luther, i sitt förhållande till den katolska kyrkan, aktualiserade de allra viktigaste frågorna, nämligen: 1) *På vilken grund kan jag bli frälst?* och 2) *Hur kan jag vara viss om förlåtelse för mina synder?* Det var frågan om att personligen tillägna sig saligheten och att visa andra på samma väg som drev Luther – inte kyrkopolitik eller maktbehov.

Pastor John Vogt, Lutherska Bekännelsekyrkan i Sverige, talade över ämnet: Förenade i sanningen för evangeliets utbredning. Han pekade bl. a. på nödvändigheten av läromässig enighet som förutsättning för gemensam evangelisation.

Pastor Tom Nyman, Luterilainen kotiseurakunta, svarade för kursens sista föredrag. Ämnet var: Den kristnes kors. Nymans skriftenliga framställning om den kristnes kors var mycket trösterik och uppbygglig. I kors och prövningar, som varje kristen mer eller mindre får uppleva, göms en särskild Guds välsignelse. Dess syfte och nytta är att föra oss på den "smala vägen" genom denna världen till den eviga saligheten hemma i himmelen. Med tacksamhet publicerar vi i detta nummer av församlingsbladet Tom Nymans föredrag.

På lördagskvällen fanns en programpunkt benämnd "Fri frågetimme" där en panel besvarade frågor. Många viktiga frågor som behandlats tidigare i föredragen kom upp. Även frågan om s. k. efterkonsekration behandlades. (Med efterkonsekration menas att man läser instiftelseorden över det bröd och/eller vin som måste tas in under nattvardens gång om det först inburna tagit slut.) "*Vi lär efterkonsekration*" förklarade prof. Brug, men var lite osäker på vad av bröd och vin som omfattas av instiftelseorden vid den första läsningen. "*Det kan naturligtvis inte vara något annat än det som är på altaret – inte det som står någon annan stans*" svarade dr Särelä. Några invändningar till denna bekännelseetrogna uppfattning förekom inte.

Kursens uppläggning var noga förberedd. Efter varje föredrag gavs en utförlig förberedd kommentar varefter ordet var fritt för frågor och inlägg. Många unga män från olika grupperingar och församlingar deltog i samtalen.

Kursen visade det stora värdet i att samlas för att om möjligt komma fram till

enhet på Ordet och bekännelsens grund. Samtidigt uppmanar vi att inte föra in för lutherdomen främmande läror.

NORDEUROPEISKA LUTHERAKADEMIN – NELA

Nordeuropeiska Lutherakademien hade sitt första symposium 1998 i Göteborg. Dess syfte är bl. a. att "att värna, förnya, skapa förståelse och sprida kännedom i de nordeuropeiska lutherska kyrkorna om deras teologiska arv och stimulera forskning kring dem". Allt detta skall göras i trohet till Skriften och bekännelsen. NELA är ett teologiskt sällskap som fungerar som en förening med medlemmar från de nordiska länderna.

Årets symposium var förlagt till Helsingfors 2-5 september och bestod av föredrag och andakter med en avslutande högmässa. Av programmet att döma avhandlades många viktiga och grundläggande ämnen. Enligt deltagare från ELBK var undervisningen mycket väl förankrad i Skriften och den lutherska kyrkans bekännelseskrifter.

Till skillnad från kursen i Vasa bestod de nordiska föredragshållarna på NELA-konferensen av personer som fortfarande står kvar som präster i de nordiska folkkyrkorna. Vi hoppas på ett uppvaknande på detta område och ett studium av bibelns och bekännelsens lära om kyrkogemenskap.

NORDISK FRIKONFERENS – NFK

Nordisk frikonferens är ett forum för utbyte av tankar och erfarenheter mellan ett antal fria lutherska kyrkor och församlingar i Norden. Den första konferensen ägde rum 1994 i Köpenhamn. I år ägde denna konferens rum den 17, 18 september, även denna gång i Köpenhamn. NFK består av den fria lutherska kyrkan i Finland respektive Danmark, den Evangelisk lutherska bekännelsekyrkan (ELBK) i Sverige/Norge samt Lutherska församlingen i Stockholms- och Umeåområdet (LFS/LFU). Årets konferens samlade pastorer och lekmän från samtliga kyrkor samt från LFS.

Bland ämnen som behandlades var rättfärdiggörelseläran med anledning av det tillägg (bilaga) till tidigare uttalande angående rättfärdiggörelsen, som utarbetats av Lutherska Världsförbundet (LVF) och den romersk-katolska kyrkan. Uttalandet handlar om förhållandet mellan rättfärdiggörelsen och helgelsen, där dessa två saker mer eller mindre blandas med varandra – alltså en sammanblandning av tro och gärningar. Vidare handlar det om tidigare lärofördomelser och om förhållandet mellan Skriften och traditionen samt om påvedömet. Vi hänvisar till NFK:s pressmeddelande som finns publicerat i detta nummer av församlingsbladet. Det sändes även till LVF i Genève.

Av övriga ämnen som behandlades kan nämnas ämbetet med utgångspunkt från ett antal teser som uppställts av ELS (Evangelical Lutheran Synod, USA som bildades 1918 av norska lutheraner som utvandrat till USA. Kyrkan står i gemenskap med WELS). Vi konstaterade svårigheter med att acceptera ELS-teserna angående ämbetet. ELS tycks ha samma syn på ämbetet som WELS.

Vi samtalade mycket om relationer de fria lutherska kyrkorna emellan, samt om de band som finns eller har funnits mellan den finska och danska frikyrkan och Missourisynoden och dess kyrkgemenskap med ex.-vis SELK (Selbsändige Evangelisch-lutherische Kirche, i Tyskland). Gentemot Missourisynoden och SELK har den finska och danska frikyrkan upplevt stora påfrestningar i ett antal år pga den alltmer tilltagande läropluralismen inom Missourisynoden, och inte minst inom SELK.

Då Missourisynoden i våras beslutade om kyrkogemenskap med den ingermanländska kyrkan, en kyrka som är medlem i Lutherska Världsförbundet och som även står i gemenskap med den finska folkkyrkan, så ledde detta till att kyrkogemenskapen upphörde mellan den finska frikyrkan och Missourisynoden. I annat fall skulle, genom triangelförhållande, den finska frikyrkan stå i gemenskap med finska folkkyrkan, en kyrka som de sedan lång tid tillbaka brutit med. Missourisynodens nya gemenskap med den ingermanländska kyrkan är även ur en annan synpunkt mycket anmärkningsvärd. Det är nämligen första gången i Missourisynodens historia där man går i gemenskap med en kyrka som är medlem av Lutherska Världsförbundet. Detta är en radikal kursändring inom Missourisynoden, vilket vi beklagar.

Den danska frikyrkan har ännu inte kommit till ett avgörande likt den finska frikyrkan i förhållande till Missourisynoden, men man sliter med frågan och ser nog det hela som en tidsfråga.

På fredagskvällen var vi inbjudna till samkväm i Danska frikyrkans mycket fint renoverade Martinskyrkan i centrala Köpenhamn. Där fick vi tillfälle att träffa församlingsmedlemmar och vi hade en mycket god stund tillsammans. Leif Jensen, kyrkans ordförande, höll där en kort men mycket uppbygglig, allvarlig och tröstande predikan. Predikotexten var hämtad ur det sammanhang där timoteusbrevets författare talar om att "du känner från barndomen de heliga Skrifterna som kan göra dig vis, så att du blir frälst genom tron i Kristus Jesus".

Överläggningarna i de olika ämnena kännetecknades av mycket stor enhet i tro, lära och bekännelse. Önskemål finns därför om lärosamtal som förhoppningsvis skall leda fram till kyrkogemenskap.

Det beslutades om att lärosamtalen skall påbörjas vid sidan om NFK, där NFK får fortsätta att vara en plattform för utbyte av tankar och erfarenheter mellan fria lutherska kyrkor och församlingar i Norden. Syftet skulle då vara att det skulle finnas ett forum där samtal kan föras även om det inte är aktuellt med direkta

lärosamtal för upprättande av kyrkogemenskap. På så vis kan NFK byggas ut till att omfatta även andra lutherska grupperingar i Norden, vilket var ett önskemål hos några. Vi får se vad Gud har i beredskap för detta.

KYRKLIG SAMLING – ARBETSGEMENSKAPEN KYRKLIG FÖRNYELSE – SVENSKA KYRKANS FRIA SYNOD – SOCIETAS SANCTAE BIRGITTÆ

Då vi nämner dessa fyra inomkyrkliga organisationer i samma rubrik så betyder detta att vi ser dem teologiskt/kyrkligt mycket närstående varandra.

Tidigare har vi räknat med att Kyrklig Samling i någon mån stod i en särställning till de övriga. Efter att ha tagit del av Kyrklig Samlings program för deras teologdagar i år har dock denna vår uppfattning fått ge vika. I Kyrklig Samlings program framgår det nämligen att Caesarius Cavallin var en av de medverkande. Cavallin är munk på Östanbäcks kloster och initiativtagare till "Förbundet för kristen enhet, FKE", där han i många år var dess ordförande. FKE är en trosgemenskap mellan katoliker och medlemmar i Svenska kyrkan. Förbundet vill, enligt sina stadgar, bidra till förberedelsen av en återförening mellan Svenska kyrkan och den Katolska kyrkan. Vad vi skriver här nedan berör därför samtliga nu nämnda organisationer.

I tidskriften Kyrka och Folk har under senare tid flera insändare handlat om Svenska Kyrkans Fria Synod och dess förhållande till den romersk-katolska kyrkan. Bland annat har man med allvar påpekat att gränsdragningen mot Rom är inte vad den borde vara, och att de evangelisk-lutherska bekännelseskriterierna har en undanskymd plats. Man har också påvisat att en dekan i Synoden, Sverker Tronêt arbetar för en återförening med Rom. Han är ordförande i "Förbundet för kristen enhet" och har gjort uttalanden som visar hans intentioner.

Då man uppmanat synodledningen att kommentera Tronêts uppfattning så att man inte skall tro att synoden sympatiserar med Tronêt i denna sak, så avfärdar Dag Sandahl en sådan uppmaning i en insändare i Kyrka och Folk och säger sig inte förstå varför Synoden skall avkrävas besked om sitt förhållande till Rom. Och då Jan Nilsson, redaktör för tidskriften Pietisten, kontaktar Bertil Gärtner för att få ta del av hans och synodens inställning till påven och Katolska kyrkan så meddelar Gärtner, efter att Nilsson talat med honom om dessa saker, att inget får skrivas om hans inställning till påven och Katolska kyrkan.

Från synodledningen vill man alltså inte avslöja vilken hållning man har till den romersk-katolska kyrkan. Men att inte vilja förklara sig på den punkten är i själva verket ganska avslöjande. De program som Societas Sancte Birgittæ, aKF och Kyrklig Samling har skickat ut för riksmöte/kyrkodagar under 1999 talar dock ett tydligt språk då dessa organisationer mer eller mindre lever i symbios med varandra och med Synoden. Exempelvis kan nämnas att det var inom aKF

som Synoden växte fram. Det var inom aKF som stadgar för Synoden utarbetades. Förgrundsgestalter i de olika sammanslutningarna är i stort sett samma personer.

Från Societas Sancte Birgittæ generalkapitels program framgår det att huvudpersonen är "Den heliga Birgitta". Bl. a. läser man ur hennes "himmelska uppenbarelser". (Detta är en samling budskap som man anser hon mottagit från Kristus och Maria samt från andra helgon.) På hennes dödsdag den 23 juli gick man i procession till hennes relikskrin efter att tidigare på dagen firat "pontifikalhögmesse" med Societas Sancte Birgittæ:s visitator Bertil Gärtner.

På aKF:s kyrkodagar under augusti månad i Uppsala medverkade, förutom bl. a. Bertil Gärtner och Dag Sandahl, även den katolske biskopen Anders Arborelius. Förra året deltog fader Ceasarius Cavallin, Östanbäcks kloster (som vi tidigare nämnt arbetar för en återförening med Rom) på den teologiska dag som föregick de egentliga kyrkodagarna. Men i år hade man alltså engagerat biskopen i den katolska kyrkan och det i de egentliga kyrkodagarna. Biskopens föredrag handlade, enligt tillgängliga dokument, om kyskhet i olika bemärkelser. Och då han talade om "det kyska moderskapet" nämner han, i positiva ordalag, om dogmen om Marias upptagning till himmelen som proklamerades år 1950 av påven Pius XII. (Under punkt 966 i Katolsk katekes, som behandlar Marias upptagelse till himmelen, lär den Katolska kyrkan att Maria var utan arvsynd och att hon genom sina böner skall befria oss från döden.) Arborelius säger vidare i sitt föredrag att det är ett överlevnadsvillkor att återge Maria hennes plats i svensk kristenhet.

Tilläggas kan att ett av föredragen på kyrkodagarna handlade om "Kallelsen till ordenslivet i framtidens kyrka".

Kyrklig Samlings riksmöte under oktober månad följdes av teologdagar, där bl. a. ovan nämnde Caesarius Cavallin från Östanbäcks kloster medverkade – alltså han som vill bidra till förberedelsen av en återförening mellan Svenska kyrkan och den Katolska kyrkan.

På riksmötet fanns även en programpunkt som hette "Rapport från Romkonferensen". Vad var nu detta? Jo, med anledning av Svenska kyrkans läromässiga kris hade Kyrklig Samling under hösten inbjudit ett antal personer, till överläggningar för att diskutera framtiden. Tillsammans med Bertil Gärtner och Dag Sandahl deltog representanter för hög- och lågkyrkligheten, Kyrkliga Förbundet, Bibeltrogna Vänner, och laestadianerna samt från Alsike kloster. Man hade förlagt kursen till nunneklostret Figlie di Cristore i utkanten av Rom. I tidskriften "Till Liv" finns en artikel om denna konferens, men det framgår inte vad de konkreta resultaten blev.

Varför har vi nu tagit upp och påpekat ovan nämnda förhållanden. Den frågan kan ställas, och den *bör* ställas. Jo, det är uppenbart att de högkyrkliga organisa-

tionerna inklusive Kyrklig Samling och Svenska kyrkans fria synod, utövar en påverkan på de inomkyrkliga väckelserörelserna som äventyrar deras karaktär av evangelisk-lutherska rörelser, och det är förödande för lutherdom här i Norden, och inte minst för var och en personligen. I den rådande situationen, där dessa väckelserörelser vill hålla fast vid Skriften och den lutherska bekännelsen, utan att ta avstånd från en avfallen kyrka, hamnar man, vid försök till lösning av kyrkofrågan, i stället i en beroendeställning till de högkyrkliga rörelserna inom Svenska kyrkan vilka, som ovan visats, har siktet inställt mot Rom.

Vi har i Sverige religionsfrihet. Därför står det ur den synpunkten fritt för var och en att handla som man vill och anser vara lämpligast. Men vi anser oss inte kunna med tystnad gå förbi det som vi med våra egna ögon ser. Ännu finns det många inom de inomkyrkliga väckelserörelserna som, trots att man står kvar inom Svenska kyrkan, inte vill mista den evangelisk-lutherska läran och bekännelsen. Många är de som önskar en lösning av kyrkofrågan. Det vore en stor nåd om vi här uppe i Norden kunde få en evangelisk-luthersk kyrka, som på Ordets och bekännelsens grund kunde samla de olika fria lutherska kyrkorna och församlingarna som redan finns, och som också kunde bli ett andligt hem för de många bekymrade, som ännu inte har tagit steget ut från den avfallna svenska kyrkan. Det borde finnas goda förutsättningar för detta, att helt och fullt på Skriftens grund och med en bekännelse till hela Konkordieboken, utan att snegla vare sig mot Rom eller åt andra håll och utan import från andra sidan Atlanten, enas i tro lära och bekännelse. Må Gud förbarma sig över oss och välsigna oss med den Andens enhet som binder oss samman med fridens band!

ETT KLART UTTALANDE

Styrelsen för Missionssällskapet Bibeltrogna Vänner, MBV, har i september 1999 gjort bl. a. följande uttalande i bibelfrågan:

"Bristerna i Bibel 2000 handlar således inte bara om några enstaka noter utan att centrala trossanningar ifrågasätts, t ex om Jesus är sann Gud, om den helige Ande är sann Gud och en person samt om Jesus finns uppenbarad i GT. Genom att använda denna översättning så erkänner du indirekt dess obibliska tankar. Även om Bibel 2000 kan ha vissa språkliga förtjänster så riskerar denna översättning att föra människor vilse. Låt oss frimodigt stå upp för Svenska Folkbibeln." (Hela uttalandet kan läsas på MBV:s hemsida.)

Vi ser uttalandet som en ljusning i kyrkofrågan och en förpliktande markering mot Svenska Kyrkan, där man sedan första advent i år använder Bibel 2000 som sin kyrkobibel.

Bertil Waldemarson

Pressemeddelelse vedr. “Fælleserklæringen om retfærdiggørelseslæren”

Nordisk Frikonference (forum for bekendende evangelisk-lutherske kirker i Norden) erklærer i forbindelse med Den romersk-katolske Kirkes og Det lutherske Verdensforbunds underskrivelse af Fælleserklæringen om retfærdiggørelsen den 31. oktober 1999 i Augsburg:

Nordisk Frikonference har på sit møde i september 1999 studeret Fælleserklæringen og Annex (parternes uddybende tilføjelser) og udtaler:

Parterne har sat Skriftens og kristendommens central-lære om menneskets retfærdiggørelse overfor Gud på dagsordenen. Det glæder vi os over. Men vi anser det foreliggende resultat som en umulig sammenskrivning af bibelsk lære med vranglære i spørgsmålet om, hvordan mennesket retfærdiggøres overfor Gud.

Resultatet er 1) sammenblanding af tro og gerninger, 2) reel afskaffelse af Skriftens fordømmelse af vranglære og 3) tilsidesættelse af Kristus alene og Skriften alene som autoritet i kirken.

1. Retfærdiggørelse og helliggørelse: Parterne beskriver hver for sig deres forståelse af retfærdiggørelses-læren og udtaler samtidig enighed. Enigheden opnås ved at sammenskrive retfærdiggørelse (hvad Gud har gjort *i Kristus for os*) med helliggørelse (hvad Gud gør *i os ved Kristus*) (FE 15 og Annex 2C) med en skæbnesvanger sammenblanding af den retfærdiggørende tro og troens frugter til følge. Ifølge Skriften udelukker Guds nåde menneskets gerninger i spørgsmålet om frelse og retfærdiggørelse (Ef. 2,8-9 og Rom. 3,28).

2. Tidligere tiders lærefordømmelser: Parterne er enige om, at de gensidige fordømmelser i tidligere tider ikke vedrører den lære om retfærdiggørelsen, som parterne fremlægger i Fælleserklæringen (FE 41

og Annex 1). Imidlertid sammenblender FE nåde forstået som syndernes forladelse hos Gud og nåde forstået som Guds forvandlende kraft i mennesket. Imod Fælleserklæringen og Annex fastholder vi derfor, at reformationstidens lærefordømmelse ikke er overvundet, men har fået ny aktualitet. Skal den frelsende nåde forblive nåde, må lærefordømmelsen træde i funktion, når Kristi forløsningsværk bevidst angribes i menigheden (Gal. 1,8-9).

3. Skrift, tradition og paveembede: Parterne erkender, at der er forskellig forståelse af, hvad der er autoritet i kirken (FE 43 og Annex 4). Derfor bør Fælleserklæringens bibel-brug ses i lys af, at den romersk-katolske kirke fastholder traditionen som en del af Guds åbenbaring imod reformationens "Skriften alene". Ligesom Fælleserklæringen direkte slår retfærdiggørelse og helliggørelse sammen under nådens fortegn, slår den indirekte Skriften, den kirkelige tradition og pavens embede sammen under åbenbaringens fortegn. Det er i strid med den sunde lære.

Underskrivelsen af Fælleserklæringen overskygges i disse måneder af Vatikanets nye vejledning i udstedelse af aflad i den romersk-katolske kirke. Det er et vidnesbyrd om, at Fælleserklæringen ikke bør tages som udtryk for et skridt på vej til at overvinde kirkens adskillelse, men snarere viser, at kirker indenfor Det lutherske Verdensforbund ikke har klarhed mht. Skriftens lære om retfærdiggørelsen. Det kalder på, at lutherske kirker gennem fornyet bøn og bibelstudie besinder sig på den bibelske retfærdiggørelseslære og reformationens grundprincipper: Skriften alene, af nåde alene, gennem troen alene og for Kristi skyld alene.

Nordisk Frikonference på reformationsdagen i oktober 1999

Den lutherske Bekendelseskirke i Finland,

pastor Kimmo Närhi. (www.lutherilainen.com).

Den lutherske menighed i Stokholmsområdet og Umeå,

*pastor Ingemar Andersson og pastor Henning Lindmark.,
(www.algonet.se/~lfs-lfu).*

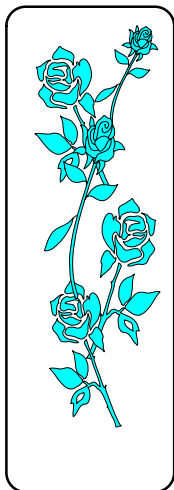
Den evangelisk-lutherske Bekendelseskirke i Sverige og Norge,

pastor Asbjørn Hjorthaug (www.algonet.se/~solafide/Fors.htm).

Den evangelisk-lutherske Frikirke i Danmark,

pastor Leif G. Jensen (www.vivit.dk).

* * *

✠ Bön ✠

Herre Gud, himmelske Fader, du som i din outgrundliga barmhärtighet har älskat oss och gett oss din enfödde Son till en Frälsare, för att den, som tror på honom, skall leva, om han än dör, vi ber dig: Låt din Helige Ande uppväcka våra hjärtan till att fast och stadigt tro, att vi genom Kristus har syndernas förlåtelse och det eviga livet. Låt oss alltid hålla oss till denne vår Frälsare, förbli trygga nu och i vår sista stund och genom honom bli evigt saliga. *Amen.*

Ur "Biblisk bönbok" bokförlaget Reformatio.

T A L T I D N I N G

Är det någon som önskar Församlingsbladet på kassettband eller på CD går det alldeles utmärkt. Skriv eller ring redaktionen så ordnar vi det.

c/o Bertil Waldemarson
Skånegatan 5
602 17 NORRKÖPING
Tel: 011-12 66 57

Fridfull Jul och ett V älsignat nytt Å r önskar vi
alla våra läsare och lyssnare i Jesu namn!

FÖRSAMLINGSNYTT

LÄGER

Församlingen planerar för läger under pingsthelgen år 2000, och den 28-30 juli planerar församlingen sommarläger i Kvarsebo. För upplysningar kontakta Bertil Waldemarson, adress se baksidan.

KONKORDIEBOKEN PÅ RYSKA

Den finska lutherska frikyrkan, Suomen Tunnustuksellinen Luterilainen kirkko, STLK, har nyöversatt och låtit trycka Konkordieboken på ryska och sprider den via de kanaler STLK har i Ryssland. Missionskollekten som togs upp allhelgonahelgen i Norrköping till detta ändamål inbringade 6000 kr, vilket vi tacksamt tillkännager. Gud välsigne gåvan och STLK:s viktiga arbete.

VARMT TACK

Vi vill rikta ett varmt tack till er alla trogna gåvogivare för Församlingsbladets utgivning! På grund av olika omständigheter har vi i år endast fått ut 2 nummer. Tack för att ni inte tröttnat! Om Gud vill och vi får leva hoppas vi kunna fortsätta utgivningen år 2000, och då med fler nummer. Gud välsigne både givaren och gåvan!

EN "EFTERLYSNING"

För våra unga män i församlingen, söker vi teologisk litteratur, varav en del inte är så lätt att få tag på. Kanske någon/några i vår läsekrets har något av det vi söker och kan tänka sig att sälja det till vår församling. Vi söker framförallt:

Gezeli Bibel med förklaringar • Skrifter av **Luther** • **Arndts** postilla • **A. V. Isakssons** postilla • **G.A. Danells**: "Så säger Herren", "Hör Herrens ord" och "Så får din själ leva" • **Illustrerat bibellexikon** • **Nygren**: Kommentrar till Romarbrevet • **Odeberg**: Kommentrar till Korintierbrevet (och övriga skrifter av Odeberg) • **Giertz**: kommentarserie över Nya testamentet • mm. mm.

Hör gärna av er till redaktionen eller till undertecknad.
Ingemar Andersson

LUTHERSKT FÖRSAMLINGSBLAD utges och bekostas med frivilliga gåvor. Den som önskar få församlingsbladet och eventuellt annan information om församlingarnas verksamhet, eller önskar att församlingsbladet sändes till vänner och bekanta kan använda bifogade beställningskort.

Om någon önskar understödja församlingsbladets utgivning eller församlingarnas verksamhet, kan bidrag insättas på Lutherska Församlingen, postgiro 429 67 90 - 1.

ISSN 1103-8845

Ansvarig utgivare: Henning Lindmark, Ostvägen 97 D, 902 62 Umeå, tel. 090-18 77 34.

Redaktör: Ingemar Andersson, Skälbyvägen 28, 191 49 Sollentuna, tel. 08-96 50 13.

Redaktionssekreterare: Bertil Waldemarson, Skånegatan 5, 602 17 Norrköping, tel. 011-12 66 57.

LUTHERSKA FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLMSOMRÅDET

Gudstjänster och bibelstudier hålles i Sollentuna, Norrköping, Rudskoga och på Vikbolandet. Upplysningar om församlingen och dess verksamhet lämnas av Ingemar Andersson, Skälbyvägen 28, 191 49 Sollentuna, tel. 08-96 50 13, eller Bertil Waldemarson, Skånegatan 5, 602 17 Norrköping, tel. 011-12 66 57.

Kassör: Torsten M. Johnsson, Kuddby, Björkängen 1, 610 33 Vikbolandet, tel. 0125-401 73. **Församlingens postgiro 429 67 90 - 1.**

LUTHERSKA FÖRSAMLINGEN I UMEÅOMRÅDET

Upplysningar om församlingen och dess verksamhet lämnas av Henning Lindmark, Ostvägen 97 D, 906 26 Umeå, tel. 090-18 77 34, eller Tore Karlsson, Hissjö, Pl. 367, 905 91 Umeå, tel 090-382 48.

KASSETTMISSIONEN

Kassetband med predikningar och föredrag kan beställas från Per-Gunnar Gunnarsson, Sänkdalen, Kättinge, 610 28 Vikbolandet, tel. 0125-320 41. Abonnera gärna på kassetterna. Enda kostnaden är portot för att skicka kassetten vidare till nästa abonnent.

TALTIDNING

Församlingsbladet kan fås som taltidning. Meddela redaktionssekreteraren.

INTERNET

Hemsida: <http://www.algonet.se/~lfs-lfu/index.htm>

E-mail: lfs-lfu@algonet.se